

ŽIVOTOPIS PANÍ HRBOTICKÉ

Paní Jana Hrbotická se narodila 22. února 1946 v Novém Sedle u Lokte manželům Dědičovým. V této malé vesnička prožila své celé dětství. V Lokti navštěvovala mateřskou i základní školu. Po dokončení měšťanské školy přešla do blízkého Sokolova, kde absolvovala gymnázium. Právě zde prožila zlomový bod svého života. Velmi ji motivovala její paní učitelka českého jazyka, která ji podporovala a inspirovala. Chtěla studovat dějepis, ale nakonec ji paní učitelka českého jazyka v Sokolově doporučila germanistiku a bohemistiku na Filosofické fakultě v Olomouci. Dodnes neví, zda tenkrát udělala přijímačky do Olomouce, či se za ni přimluvila její učitelka.

V roce 1966 byla vybrána, aby jela na stáž do Heidelbergu. Poté, co rozeslala svých dvanáct ručně psaných životopisů a dalších dokumentů, se stalo něco nečekaného. Zastavilo u ní auto, ze kterého vystoupil muž, který ji důrazně žádal, aby nastoupila do auta. Tito lidé byli ze Státní bezpečnosti a paní Hrbotickou odvezli do Přerova. Zde ji požádali o to, aby s nimi spolupracovala. Tuto nabídku však odmítla, ale i přes její nesouhlas si s ní naplánovali další setkání. Za měsíc se s ní sešli na nádraží a jeli společně autem směrem na Svatý Kopeček. Cestou jim však řekla definitivní NE, a proto ji vysadili. Do Olomouce tedy došla pěšky. Na ministerstvu dělali, že ji neznají, a do Heidelbergu ji nepustili. V roce 1968 se však poměry změnila, a proto jí byla cesta povolena.

V Německu jednoho srpnového dne roku 1968 zjistila, že je Československo okupované, a k tomu jí přišel varovný dopis od rodičů, aby se nevracela. Paní Hrbotická se ale přesto vrátila do své rodné vlasti, tomu se všichni divili. Poté začala učit na dnešním Masarykově gymnáziu český jazyk a dějepis. Dějepis učila jednu dobu v německém jazyce. Tato výuka byla ale brzy zrušena. V roce 1969 odmítla podepsat souhlas s okupací, ale důsledky se nedostavily. V roce 1989 se dozvěděla, že to její ředitelka udělala za ní.

Dalších dvacet let se paní Hrbotická rozhodla „promlčet“ a otevřeně neprotestovat proti režimu. Stejně se ale ve škole stýkala se studenty, z nich někteří jezdili na tajné bytové semináře. Dokonce v roce 1977 jeden z nich napsal slohovou čtvrtletní práci o Palachovi a Chartě 77. Ona ji schovala a donutila studenta napsat jinou. Tentýž chlapec, poté už jako student medicíny (dnes je z něho primář v Karlových Varech), strhl prokomunistický transparent, a za to ho chtěli vyhodit. Paní Hrbotická se tedy dala do akce. Prý ji to stálo flašku koňaku, ale podařilo se jí docílit, že ho nevyhodili.

V roce 1989 paní Hrbotická podepsala petici Několik vět. Zároveň začala otevřeně protestovat proti režimu, také pomohla studentům z Prahy dostat se na gymnázium a osvětlit situaci místním žáků. Pak také jela s primáry na exkurzi do Prahy u příležitosti svatořečení sv. Anežky České. Na Václavském náměstí bylo narváno, a tak se rozhodla i se studenty stávkovat. Při stávce nemohli jít na náměstí - tam by se mohlo dětem něco stát- a tak popadli vlajku a obcházeli školu. I jinak se paní Hrbotická aktivně účastnila protestů proti režimu.

Na konci roku 1989 odešla paní Hrbotická z Masarykova gymnázia a začala zvat lidi na přednášky, aby vzbudila zájem o založení vlastní církevní školy. Tyto semináře ale neměly valný úspěch, a tak se vydala hledat inspiraci do zahraničí. Nakonec se jí povedlo školu založit, ale nechtěla být ředitelkou, a tak zvolila někoho jiného. Ten ale nechtěl církevní školu, a tak paní Hrbotická opustila své místo zástupkyně ředitele. Po čase se dozvěděla, že bývalý ředitel odstoupil a oni mohou reformovat školu v církevní. V září roku 1992 škola získala ministerskou kvalifikaci a mohla být zahájena výuka. Bohužel budova byla polorozpadlá, špinavá a plesnivá, bylo nutno ji zrenovovat a přemalovat. Na tom se podíleli dobrovolníci a rodiče budoucích studentů. Nyní bylo potřeba sehnat učitele, a proto paní Hrbotická vyhlásila konkurz, který ale dopadl jinak, než očekávala. Přihlásilo se jí 120 učitelů z celé republiky, což vůbec nečekala. Mezi kandidáty byli třeba Pavel Fišer nebo Jiří Pour. Druhý jmenovaný byl přijat, Pavel Fišer ne. Nutno říci, že paní Hrbotická učitele uměla vybrat dobře. Do penze odešla v roce 2001, ředitelem se stal Mgr. Daniel Petříček.

Dnes žije paní Hrbotická v Plzni a užívá důchodu. Prý má tolik času, že si to dříve nedovedla představit. Radost jí dělají 2 dcery a vnučka.